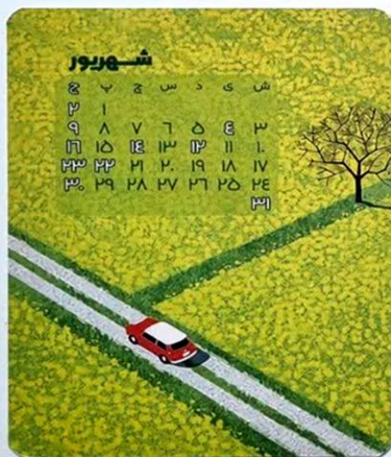
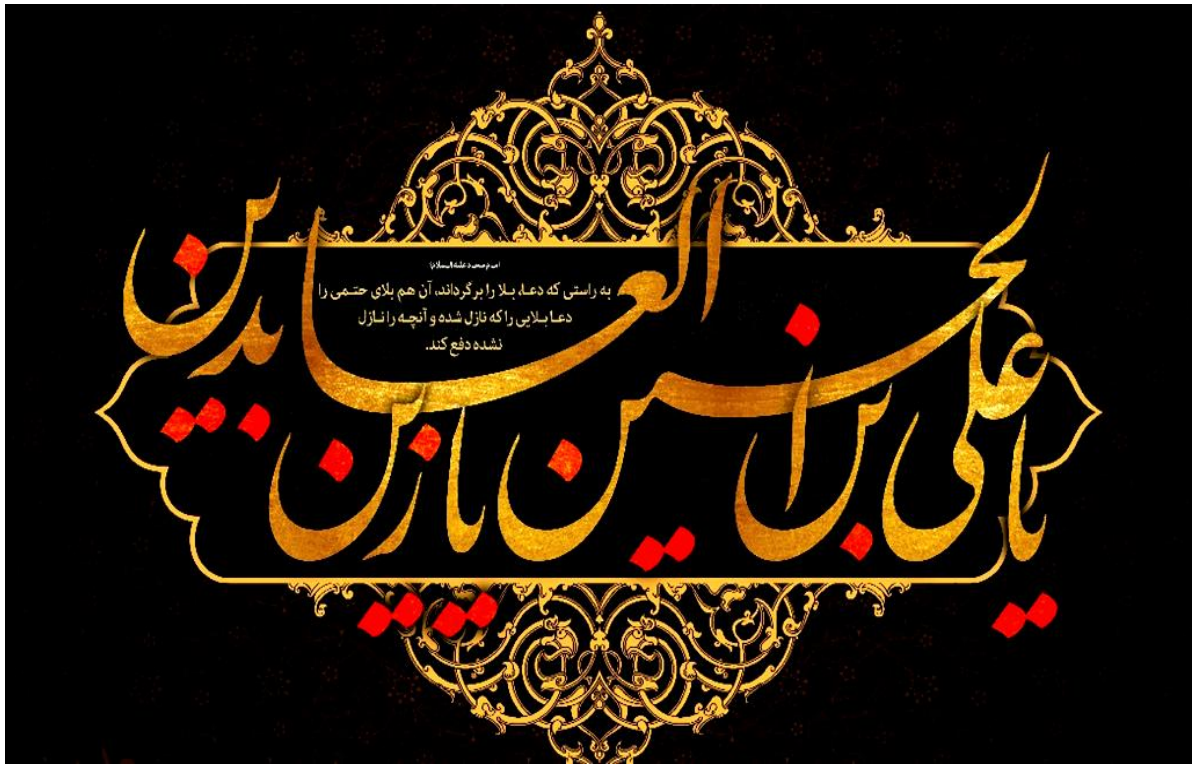

تقویم هفته

« ۶ تیر ماه روز شهادت حضرت امام زین العابدین علیه السلام »

قیام بزرگ عاشورا ماندگارترین نهضت اسلامی است که در محرم سال ۶۱ قمری روی داده است. این نهضت دارای دو مرحله بود. برهه نخست، آفرینش و شکل‌گیری و جهاد و جانبازی و دفاع از کرامت اسلامی و دعوت به اقامه عدل و احیای دین محمدی و سنت و سیره نبوی و علوی بوده که به رهبری امام حسین علیه السلام از نیمه ماه رجب سال ۶۰ هجری آغاز و در دهم محرم سال ۶۱ هجری به فرجام رسید. مرحله دوم، دوره پیام‌رسانی و تثبیت ارزشهای نهضت و عرصه جهاد فرهنگی و تبیین آرمان‌های آن قیام مقدس بود که به رهبری امام علی بن الحسین (ع) تداوم یافت. امامت شیعه و رهبری نهضت کربلا در عصری به امام سجاد علیه السلام منتهی گشت که او به همراه نزدیک‌ترین افراد خاندان آل علی علیهم السلام به اسارت می‌رفتند. آل علی علیهم السلام آماج تیرهای ستم و تهمت و افتراءات سیاستمداران بنی‌امیه قرار داشتند، ارزشهای دینی دستخوش تحریف و تغییر امویان قرار گرفته، روحیه شجاعت و حمیت اسلامی و باورهای دینی مردم سست، احکام

دینی بازیچه نالایقان اموی شده، خرافه گری رواج یافته، روحیه شهامت و شهادت طلبی در زیر شلاق و شکنجه و ارباب امویان محو گشته بود. امام زین العابدین علیه السلام در چنین عصر و جوی رسالت و پیامبری خود را آغاز کرد. در صورتی که تنها سه تن پیرو واقعی داشت. حرکت جهاد فرهنگی و پرورش شخصیت‌ها را در دستور کار خود قرار داد و با یک حرکت عمیق و دامنه‌دار به ایفای نقش پیشوایی خود پرداخت این رویکرد امام سجاد علیه السلام زمینه ساز انقلاب فرهنگی امام باقر علیه السلام و امام صادق علیه السلام گشت. از این رو برخی از نویسندگان، آن حضرت را «باعث الاسلام من جدید» نامیدند.

تقریباً همه مورخان بر این باورند که امام سجاد علیه السلام در صحنه کربلا بیمار بود و این بیماری نیز حکمت و مصلحت الهی برای امت اسلام بوده تا در سایه آن وجود حجت خداوند در زمین حفظ شود و امر خلافت و وصایت رسول صلی الله علیه و آله تداوم یابد. و به همین دلیل در میدان رزم کربلا حضور نیافت. او تنها بازمانده مرد از خاندان حسین علیه السلام بود که از کربلا زنده بازگشت تا پرچم‌دار هدایت امت باشد

زمان شهادت امام سجاد علیه السلام

همان طور که در روز تولد حضرت زین العابدین علیه السلام در بین مورّخین اختلاف است، در روز و سال شهادت او نیز اختلاف وجود دارد. دامنه این اختلاف از سال ۹۲ هجری تا سال ۱۰۰ هجری است، اما آنچه از همه مشهورتر است، یکی سال ۹۴ هجری است که آن را به مناسبت ارتحال فقهای بیشماری از اهل مدینه، «سنه الفقهاء» نامیده اند و دیگری سال ۹۵ هجری.

«حسین» فرزند امام علی بن الحسین علیه السلام وفات پدر خود را در سال ۹۴ اعلام کرده است و بر این اساس بزرگانی نظیر شیخ مفید و شیخ طوسی و محقق اربلی و ابن اثیر نیز همین نظر را داشته اند.

اما بر اساس روایتی که ابوبصیر از امام جعفر صادق علیه السلام نقل کرده است، امام فرموده است:

حضرت علی بن الحسین علیه السلام در حالی که ۵۷ ساله بودند از دنیا رفت و این واقعه در سال ۹۵ هجری اتفاق افتاد. روز شهادت امام سجاد نیز ۱۲، ۲۲ و ۲۵ محرم نقل شده که روز ۲۵ از شهرت بیشتری برخوردار است.

بنا بر این روایات، امام سجاد علیه السلام ۵۷ یا ۵۸ سال عمر فرمود که :

دو سال آن را در زمان حضرت امیرالمؤمنین علی علیه السلام، ده سال را در زمان امامت عموی خود حضرت امام حسن مجتبی علیه السلام و ده سال را در دوران امامت پدر خود سپری فرموده است و مدت امامت خود آن امام بزرگوار نیز ۳۵ سال بوده است

محل دفن امام سجاد علیه السلام

آن گاه که امام سجاد علیه السلام در آستانه شهادت قرار گرفت، هنگام مرگ، دمی بیهوش شد و چون چشم خود را گشود، سوره واقعه و سوره فتح را خواند. سپس گفت: الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي صَدَقْنَا وَعَدَهُ وَأَوْزَنَا الْأَرْضَ نَتَّبِعُ مِنَ الْجَنَّةِ حَيْثُ نَشَاءُ فَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ. سپاس خدایی را که به ما وعده راست فرمود و بهشت را میراث ما کرد تا هر جا که خواهیم جای گیریم. پس چه نیک است پاداش عمل کننده‌ها. آن گاه خاموش شد. امام سجاد علیه السلام وصیت کرده بود که در مرگشان، کسی را خبر نکنند و ایشان را زود به خاک بسپارند، ولی هنگام تشییع و دفن آن حضرت، انبوهی از دوستداران اهل بیت گرد آمدند که مدینه مانند آن را کمتر به خود دیده بود.

پس از تشییع باشکوه مردم مدینه، در بقیع که قبور بسیاری از اولیاء خداوند، همسران پیامبر، فاطمه بنت اسد و بسیاری از صحابه گرانقدر پیامبر و تعدادی از شهدای صدر اسلام در آن قرار دارد، در کنار مرقد مطهر حضرت امام حسن مجتبی علیه السلام، عموی بزرگوارش، مدفون گردید.

در این قطعه از بقیع عباس، عموی پیامبر، نیز دفن شده بود و بعداً حضرت امام صادق و حضرت امام باقر نیز مدفون گردیدند. این بخش دارای قبه و بارگاه بوده ولی اکنون به دست وهابیون تخریب شده است.

« ۶ تیر ماه روز مشاوره و آزمایش HIV (۲۷ ژوئن) »

۲۷ ژوئن در جهان به نام “روز مشاوره و آزمایش اچ آی وی” نامگذاری شده است و مراکز کنترل و پیشگیری از بیماری در کشورها، افراد را تشویق می نمایند تا در صورت بروز رفتار های پرخطر و قراگرفتن در محیط آلوده، آزمایش HIV را انجام دهند و سپس وضعیت مردم را در زمینه ابتلا به این بیماری در تمامی سنین، مورد ارزیابی قرار می دهند. یکی از ضرورت های این تشخیص، غربالگری افراد دارای رفتارهای پرخطر و نیز شناسایی مبتلایانی است که فاقد رفتار پرخطر بوده اند، اما در اثر شرایط محیطی یا عدم آگاهی، به این بیماری مبتلا شده اند؛ چراکه فرد مبتلا به اچ آی وی ممکن است ظاهری سالم داشته و تا مدت ها، فاقد آثار و علامت این بیماری و به عبارتی ناقل پنهان باشد. شناسایی چنین اقشاری از جامعه، زمینه های اقدامات پیشگیرانه و سلامت محور تمامی جوامع را به صورتی چشمگیر، فراهم می نماید.

یکی از ضرورت های این تشخیص، غربالگری افراد دارای رفتارهای پرخطر و نیز شناسایی مبتلایانی است که فاقد رفتار پرخطر بوده اند، اما در اثر شرایط محیطی یا عدم آگاهی، به این بیماری مبتلا شده اند؛ چراکه فرد مبتلا به اچ آی وی ممکن است ظاهری سالم داشته و تا مدتها، فاقد آثار و علامت این بیماری و به عبارتی ناقل پنهان باشد. شناسایی چنین اقصاری از جامعه، زمینه های اقدامات پیشگیرانه و سلامت محور تمامی جوامع را به صورتی چشمگیر، فراهم می نماید.

باید گفت که تنها راه تشخیص عفونت اچ آی وی، انجام آزمایش خون است. از زمانی که ویروس وارد بدن فرد می شود، تا هنگامی که پاسخی قابل تشخیص با آزمایش خون ایجاد شود، دوره ی نهفتگی یا دوره ی پنجره نامیده می شود. از آنجا که به طور معمول تشخیص این بیماری، با شناسایی آنتی بادی بر علیه ویروس صورت می گیرد، در طول این دوره نتایج آزمایش فرد آلوده به اچ آی وی، می تواند منفی گردد. اما علیرغم منفی بودن آزمایش، امکان انتقال ویروس وجود دارد.

سه نوع آزمایش برای تشخیص این ویروس در دسترس است:

آزمایش نوکلئیک اسید (NAT) ماده ژنتیکی ویروس در خون بیمار را شناسایی می کند. با استفاده از این روش وجود ویروس HIV و همچنین بار ویروس مشخص می شود. برای نمونه گیری، نیاز به خونگیری از فرد می باشد.

آزمایش NAT با یک روش آزمایش ملکولی به نام PCR انجام می شود. واکنش زنجیره ای پلیمرز (PCR) با تکثیر ماده ژنتیکی ویروسی موجود در نمونه خون، میزان آن را به حدی می رساند که توسط مراحل بعدی آزمایش قابل تشخیص باشد. NAT. سریعتر از سایر روش ها مبتلا به HIV را تشخیص می دهد، اما روش گران قیمتی است؛ و تنها در مواقعی که فرد در معرض خطر احتمالی قرار گرفته یا زمانیکه علائم اولیه عفونت را نشان می دهد از این روش استفاده می شود.

خونگیری برای انجام تست HIV

آزمایش آنتی بادی: که آنتی بادی (پادتن تولید شده توسط سلول های ایمنی که با آنتی ژن ویروس برخورد و عامل خارجی را شناسایی کردند) را در خون شناسایی می کند. آزمایش آنتی ژن: که آنتی ژن (پروتئین های موجود در سطح ویروس) برای یافتن ویروس HIV در خون و مایعات فرد بیمار به کار می رود. آزمایش آنتی ژن هم با نمونه گیری از خون و هم با استفاده از کیت های خاص انجام می شود.

برای انتخاب نوع آزمایش مناسب خود با پزشک مشورت نمایید. آزمایشگاه پیوند با بهره‌گیری از بهترین و به روز ترین تجهیزات در زمینه آزمایش های ملکولی و سرولوژی، خدمات کامل در رابطه با انواع مختلف آزمایشات تشخیص HIV ، را ارائه می‌دهد. برای مشاهده انواع آزمایش‌های HIV آزمایشگاه تشخیص طبی و تخصصی پیوند اینجا کلیک کنید و با انجام تست HIV به هدف اصلی روز ملی مشاوره و آزمایش اچ آی وی که غربالگری بیماران HIV و درمان آنهاست؛ کمک کنید.

« ۷ تیر ماه بمباران شیمیایی شهر سردشت سال ۶۶ »

در دوران معاصر سه شهر هیروشیما، ناکازاکی و سردشت نمادهای عینی کاربرد سلاح های کشتار جمعی علیه غیرنظامیان و مناطق مسکونی هستند. اگر شهرهای هیروشیما و ناکازاکی به عنوان نماد شهرهای بمباران - شده بوسیله سلاح های اتمی معروف شده اند، شهر سردشت نیز سمبل بمباران تسلیحات شیمیایی است. سی و نه سال از تراژدی استفاده از گاز خردل به عنوان سلاح شیمیایی توسط جنگنده های رژیم بعث عراق علیه مردم شهر سردشت گذشته است.

این تراژدی تلخ انسانی، اگرچه یکی از اصلی ترین عوامل تسریع مذاکرات تدوین و انعقاد کنوانسیون منع سلاح های شیمیایی بود، اما شهر سردشت هرگز نتوانست جایگاه بین المللی همتراز با شهرهای هیروشمیا و ناکازاکی را بیابد.

چهار نقطه پرازدحام شهر سردشت در هفتم تیرماه سال ۱۳۶۶ از سوی نیروی هوایی رژیم بعث با هفت بمب خردل مورد اصابت قرار گرفت. ۲ بمب در بازار شهر، ۲ بمب در منطقه مسکونی و سه بمب دیگر نیز در باغ های مجاور شهر فرود آمد.

انگار بر در و دیوار شهر مرثیه مرگ سراییده بودند. از شهر ۱۲ هزار نفری سردشت، ۱۳۰ نفر در دم به شهادت رسیدند و بیش از هشت هزار نفر هم دچار عوارض شیمیایی شدند. شهری مظلوم که به عنوان نخستین شهر دنیا مورد حمله شیمیایی بعد از جنگ جهانی اول و تصویب کنوانسیون منع سلاح های شیمیایی لقب گرفت و به خاطر این جنایت دشمن، این روز به عنوان «روز مبارزه با سلاح های شیمیایی و میکروبی» نامگذاری شد.

ناآشنایی مردم با تبعات و آثار گاز خردل، آشنا نبودن مردم در مورد چگونگی مواجهه با سلاح های شیمیایی و اصابت بمب ها به بازار و مناطق پررفت و آمد شهری باعث افزایش شمار مصدومان و قربانیان این فاجعه شد.

بر اساس آمارهای رسمی، ۸۰۲۵ نفر از این جمعیت در جریان این بمباران ها مصدوم شدند. ۳ هزار نفر از این افراد به طور سرپایی درمان شدند و سپس مدتی را در روستاهای مجاور شهر سردشت سپری کردند؛ به این امید که آلودگی شهر با گذشت زمان مرتفع شود. ۱۵۰۰ نفر که حال وخیم تری داشتند، به بیمارستان های خارج از سردشت اعزام شدند.

در پی بمباران شیمیایی سردشت، در روزهای هفتم و هشتم تیر ۱۳۶۶، سعید رجایی خراسانی، نماینده ی دائم ایران در سازمان ملل، ضمن گزارش حملات شیمیایی عراق به دکوئیار، دبیر کل سازمان ملل، درخواست کرد تا کارشناسان سازمان ملل برای تحقیق در این باره فوراً به ایران اعزام شوند.

سرانجام در جلسه ی ۲۹ تیرماه ۱۳۶۶، شورای امنیت قطعنامه ی ۵۹۸ را با حضور نماینده ی عراق و در غیاب نماینده ی ایران به تصویب رسانید.

در این قطعنامه در مورد استفاده از تسلیحات شیمیایی فقط در مقدمه به ابراز تأسف از نقض قوانین بشر دوستانه اشاره شده بود.

« ۷ تیر ماه شهادت دکتر بهشتی و روز قوه قضائیه »

قائد شهید رهبری : ملت ایران در واقعه هفتم تیر، ۷۲ مظلوم به عدد شهدای کربلا را از دست داد.

هفتم تیرماه؛ سالروز عروج آسمانی شهید آیت الله دکتر سید محمد حسینی بهشتی «پایه گذار قضای اسلامی» و یاران با وفای ایشان است. روزی که شهید بهشتی و ۷۲ تن از یاران باوفایشان با نثار خون پاک خود، اسلام عزیز و انقلاب اسلامی را بیمه کردند. شهادت آن عزیزان مسیر روشنی فراروی دوستداران و شیفتگان انقلاب اسلامی ایران گشود و به همه دنیا ثابت کرد که دشمنان قسم خورده نظام مقدس جمهوری اسلامی ایران در برابر مقام رفیع عدالت چقدر حقد و کینه دارند.

شهید سید محمد حسینی بهشتی، دوم آبان ۱۳۰۷ هجری شمسی در اصفهان متولد شد. وی از چهار سالگی به مکتب رفت و در اندک زمانی قرائت قرآن و خواندن و نوشتن را

آموخت و با ورود به دبیرستان به دلیل علاقه به تحصیل علوم دینی، مدرسه را رها و در سال ۱۳۲۱ وارد حوزه علمیه شد.

آیت‌الله بهشتی در سال ۱۳۳۳، دبیرستان دین و دانش قم را تأسیس کرد و تا سال ۱۳۴۲ سرپرستی آن را برعهده داشت.

در فاصله سال‌های ۱۳۳۵ تا ۱۳۳۸، دوره دکترای فلسفه الهیات را گذراند سپس، با شرکت فعال در مبارزات سال‌های ۴۱ و ۴۲ از سوی ساواک مجبور به عزیمت از شهر قم به تهران شد.

وی به پیشنهاد و درخواست آیت‌الله حائری و آیت‌الله میلانی به هامبورگ عزیمت کرد و سرپرستی مسجد و تشکل مذهبی جوانان آن شهر را عهده‌دار شد و به فعالیت‌های عمیق دینی و فرهنگی پرداخت. وی طی این مدت سفرهایی به عربستان، سوریه، لبنان، ترکیه و عراق (به منظور دیدار امام خمینی رحمه‌الله) انجام داد.

سرانجام در سال ۱۳۴۹، به ایران بازگشت و به فعالیت‌های علمی، فرهنگی و سیاسی روی آورد. در این مدت، چندین بار توسط ساواک دستگیر و روانه زندان شد. وی آذرماه ۱۳۵۷ به فرمان امام خمینی رحمه‌الله‌علیه، شورای انقلاب را تشکیل داد و پس از پیروزی انقلاب اسلامی همواره به عنوان ایدئولوگ و لیدر در صحنه‌های سیاسی، اجتماعی فعالیت می‌کرد. آیت‌الله بهشتی، حزب جمهوری اسلامی را با هدف تربیت و شناسایی نخبگان سیاسی فرهنگی پایه‌گذاری کرد و در تدوین قانون اساسی به‌عنوان نایب رئیس مجلس خبرگان ایفای نقش می‌کرد.

وی پس از استعفای دولت موقت در سال ۱۳۵۸، مدتی به عنوان وزیر دادگستری و سپس، از سوی امام خمینی رحمه‌الله به ریاست دیوان عالی کشور منصوب شد.

آیت‌الله سید محمد بهشتی، در شامگاه ۷ تیرماه سال ۱۳۶۰ حین سخنرانی در تالار حزب جمهوری اسلامی بر اثر انفجار ساختمان توسط منافقین به همراه ۷۲ از همراهانش به فیض شهادت نائل شد.

« ۸ تیر ماه روز مبارزه با سلاح های شیمیایی و میکروبی »

سلاح های شیمیایی و میکروبی به طور سنتی به عنوان سلاح های جنگی استفاده می شدند، اما از جنگ جهانی دوم به بعد، استفاده از این سلاح ها به یک بحران جهانی تبدیل شده است. امروزه، علاوه بر حق بشریت، انتشار سلاح های شیمیایی و میکروبی به طور گسترده در نظرات دموکراتیک جهانی مبارزه با سلاح های این دست محسوب می شود. سلاح های شیمیایی شامل گازها، ترکیبات مسموم کننده و سموم و... هنگام استفاده در جنگ، این سلاح ها می توانند به شدت به افراد و محیط زیست صدمه بزنند. از طرفی، سلاح های میکروبی شامل باکتری ها، ویروس ها و انواع دیگری از میکروارگانیسم های زیستی است که به صورت ذاتی خطرناک هستند.

با توجه به افزایش قابل توجه استفاده سلاح های شیمیایی و میکروبی در قرن بیست و یکم، برخی از کشورها در جهان فشار بیشتری به ایجاد قوانین و مقرراتی اعمال کرده اند تا استفاده از این سلاح های مرگبار را محدود کنند. این اقدامات خود تا حد زیادی بهبودی در وضعیت بشریت را به همراه داشته اند، ولی هنوز نیاز به قوانین و مقررات جدیدی در خصوص تولید، نگهداری و استفاده از سلاح های شیمیایی و میکروبی وجود دارد.

کشور ما ایران نیز به عنوان یکی از کشورهای متاثر از سلاح های شیمیایی و میکروبی، تلخ ترین تجربه تاریخی را در حملات شیمیایی منطقه سردشت در جنگ ایران-عراق تحمل کرد. با وجود کنوانسیون ها و قوانین بین المللی، وسیع ترین حملات شیمیایی در جنگ هشت ساله ایران و عراق رخ داد. به طوری که گزارش ها حاکی از آن است که در حال حاضر ۳۴۰۰ نفر جانباز شیمیایی در ایران وجود دارد. رژیم وقت عراق، در هشت تیر ۱۳۶۶، سردشت شهر کوچک در شمال غرب ایران واقع در استان آذربایجان غربی، را توسط چهار بمب ۲۵۰ کیلوگرمی سولفورموستارد، بمباران کرد. این بمباران شیمیایی منجر به مصدومیت حدود ۴۵۰۰ نفر شد.

این بمباران شیمیایی در سردشت منجر به مرگ و مجروح شدن عده زیادی شد و عوارض زیادی بر جا گذاشت. از عوارض استفاده از بمباران شیمیایی سردشت می توان به سوختگی شدید پوستی، آسیب چشمی و مشکلات تنفسی اشاره کرد. در جنگ هایی که سلاح شیمیایی استفاده شده آسیب های ناشی از استرس روان شناختی بیش از هر بیماری دیگری است. بعد از بمباران شیمیایی، افراد آسیب دیده بر اساس بررسی های صورت گرفته دچار برونشیت مزمن، آسم، عوارض پوستی، مشکلات مربوط به باروری و غیره می شوند. علاوه بر این مشکلات روحی و روانی بعد از بمباران شیمیایی به گونه ای است که کیفیت زندگی را در آنها کاهش می دهد. به طوری که شیوع افسردگی در شهرهای جنگ زده بیشتر است. تعداد زیادی از جانبازان شیمیایی، به طیف گسترده ای از بیماری های جسمانی و اختلالات روانی مبتلا شدند.

بنظر می رسد که به دلیل پیچیدگی موضوع مبارزه با سلاح های شیمیایی و میکروبی، هیچ فرد، کشور و سازمانی نمی تواند به تنهایی این چالش جهانی را حل کرده و تلاش های همکاری بین المللی برای مقابله با این چالش مهم، بسیار ضروری است. در این راه تصویب مقررات و کنوانسیون های جهانی و همچنین روند عزم های جهانی در خصوص مبارزه با این سلاح ها می تواند گام مهمی در جهت کنترل این چالش بزرگ باشد.

در پی تلاش هایی که برای جلوگیری از ساخت، تولید، انبار کردن و کاربرد جنگ افزارهای شیمیایی و میکروبی صورت گرفت، پیمانی در سال ۱۹۷۲ به امضا رسید که بر پایه آن، دولت های امضا کننده پایبند شدند که تحت هیچ شرایطی جنگ افزارهای بیولوژیک را فرآوری و انبار نکنند و از گسترش آن خودداری ورزند.

در کشور ما نیز، با پیشنهاد مردم سردشت در انجمنی با نام «انجمن دفاع از قربانیان شیمیایی سردشت» سالروز حمله شیمیایی به سردشت مصادف با هشت تیر به عنوان روز مبارزه با سلاح‌های شیمیایی و میکروبی نام گذاری شد.

استفاده از روز مبارزه با سلاح‌های میکروبی و شیمیایی به عنوان رویدادی برای افزایش آگاهی عمومی از خطرات استفاده از این سلاح‌ها، و همچنین بازیابی عمیق تر اقدامات جهانی در راستای کنترل و مدیریت این چالش می‌تواند باشد. مقابله با این چالش اولویت بالایی دارد و تنها با همکاری و هماهنگی‌های بین‌المللی و افزایش هماهنگی بین دولتها و سازمانهای مختلف، می‌توان به این موضوع پاسخگویی کرد و به دنبال بازگشت به یک دنیای بهتر شد.

« ۱۰ تیر ماه آزادسازی شهر مهران »

عملیات کربلای یک عملیات تهاجمی سپاه پاسداران علیه نیروهای ارتش عراق در خلال جنگ ایران و عراق بود که در تیر سال ۱۳۶۵ برای ده روز به صورت گسترده در منطقه مهران انجام شد و با پیروزی نیروهای ایرانی و بازپس‌گیری شهر مهران به پایان رسید.

سپهبد شهید حاج قاسم سلیمانی در عملیات کربلای ۱ در میان هم‌زمان خود علت ضعف دشمنان را بیان کرد. ارتش متجاوز رژیم بعث عراق پس از ناکامی در بازپس‌گیری فاو از رزمندگان ایرانی و برای جلوگیری از حملات گسترده ایران، در پی حملات متعدد در غرب کشور، شهر مهران را به تصرف درآورد و با هیاهو آن را به رخ جهانیان کشید. صدام اعلام کرد مهران مهریه فاو است و تا زمانی که ایران در فاو است، آن‌ها هم محکم و استوار در مهران خواهند ماند.

به دنبال این اتفاق، فرماندهان و رزمندگان ایرانی مجدانه در پی تدارک اجرای عملیاتی برای نابودی و بیرون راندن مجدد قوای عراق بودند که سرانجام با گردآوری نیروی رزمی کافی و تهیه طرحی مناسب، در ۹ تیر سال ۱۳۶۵ عملیاتی با نام «کربلای ۱» به اجرا درآوردند.

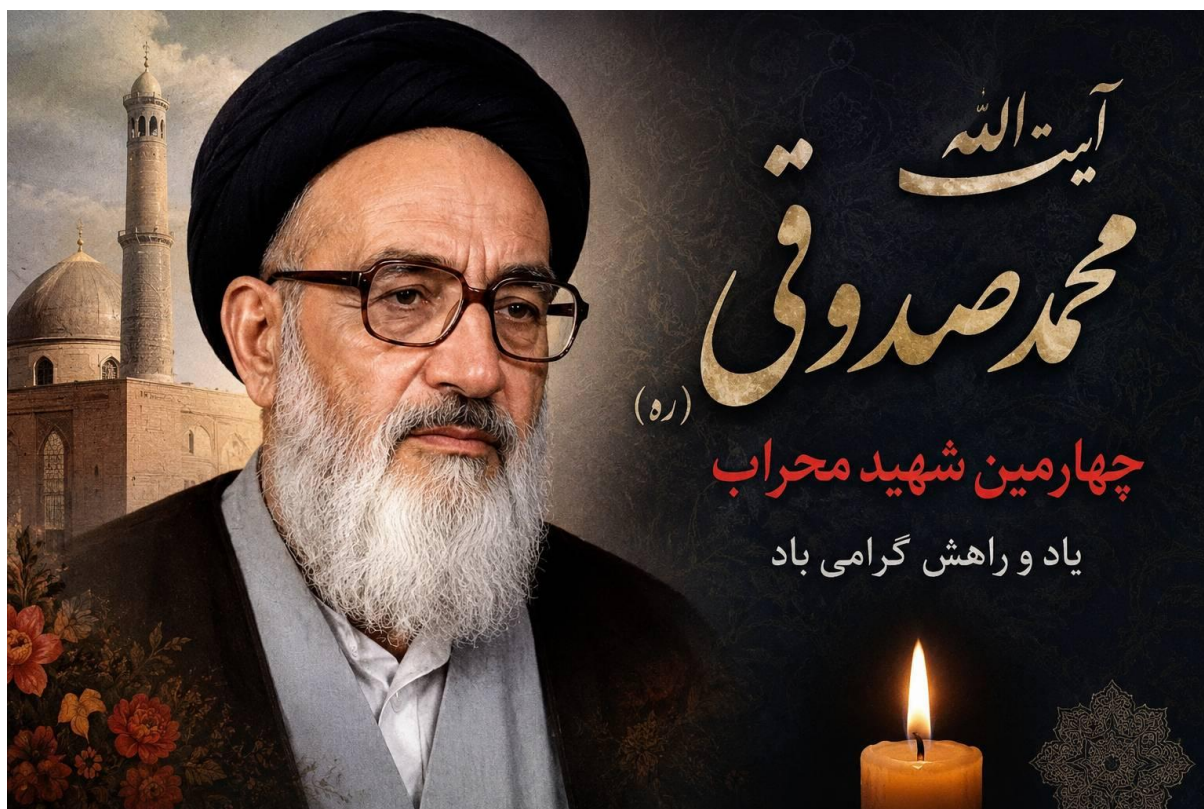
این منطقه عملیاتی از جنوب به ارتفاعات قلاویزان، از شمال به ارتفاعات نمه کلان کوچک، از غرب به امتداد غربی ارتفاعات قلاویزان و پاسگاه مرزی بهرام آباد و از شرق به جاده مهران - دهلران منتهی می‌شد. تلاش اصلی بر انجام عملیات از محور ارتفاعات قلاویزان و یال‌های آن تا رودخانه گاوی در نظر گرفته شد.

ساعت ۲ بامداد روز شنبه ۲۷ اردیبهشت سال ۱۳۶۵ با اجرای آتش شدید توپخانه ارتش عراق روی مواضع رزمندگان اسلام هجوم به منطقه مهران آغاز شد و پس از اجرای سی دقیقه آتش سنگین و گسترده یگان‌های تحت امر لشکر ۱۷ زرهی به همراه ۵ تیپ پیاده هجوم خود را از دو محور آغاز کرد. در محور اول (جنوبی)، تیپ‌های ۴۱۷ پیاده و ۷۰ زرهی در حالی که تیپ ۴۴۳ پیاده در احتیاط آن‌ها قرار داشت، از سمت ارتفاعات قلاویزان حرکت و در محور دوم (شمالی) تیپ‌های ۹۲ و ۶۰۶ پیاده و تیپ ۵۹ مختلط حمله خود را از ارتفاعات نمه کلان بو با هدف تصرف ارتفاعات کله قندی تنگه کنجانچم _ جاده آسفالت مهران _ ایلام و منطقه مهران آغاز کردند. از سوی دیگر، نیروهای ارتش جمهوری اسلامی که پدافند (حفاظت و دفاع) از منطقه مهران را بر عهده داشتند با درگیری دفاعی سنگین و تقدیم حدود ۴۰۰ تن شهید، ۹۸ مفقودالثر، ۱۸۰ مجروح و ۹ شهید و با به جا گذاشتن تعدادی از تجهیزات و سلاح‌های سبک و سنگین، خودرو، توپ‌های ۲۳ میلیمتری و تانک نفربر به جا مانده یا منهدم شده یا به غنیمت عراقی‌ها درآمده عقب‌نشینی کرد. سپاه پاسداران انقلاب اسلامی نیز که برای مقابله با تهاجم دشمن ۱۸ گردان وارد عمل کرده بود

متحمل ۷۰ تن شهید، ۶۶۶ مجروح، ۱۲۳ تن مفقودالاثر و هشت تن اسیر که در نهایت مهران به اشغال دشمن درآمد.

ساعت ۲۳ و ۳۵ دقیقه تیر یگان‌ها با استقرار در نزدیک‌ترین نقطه به خطوط دشمن آماده عملیات شده و با اعلام رمز و آغاز عملیات، رزمندگان ضمن پاکسازی منطقه و محور عملیاتی خود حرکت در عمق خود را تا رسیدن به هدف اصلی ادامه می‌دهند و این در حالی است که فرمانده لشکر زرهی عراق به نیروهایش فشار می‌آورد که در منطقه بمانند.

ده روز جنگ و مقاومت در مهران نتایجی از جمله آزادسازی ۱۷۵ کیلومتر مربع از خاک ایران و عراق، آزادسازی جاده دهلران - مهران - ایلام، آزادسازی شهر مهران و هشت روستای آن، آزادسازی ارتفاعات حساس و مهم قلاویزان و هم‌رین و دو پاسگاه مرزی و در دید تیر قرار گرفتن عقبه‌های دشمن از جمله شهرهای بدره و زرباطیه را به دنبال داشت.

« ۱۱ تیر ماه شهادت آیت اله صدوقی چهارمین شهید محراب »

یازدهم تیرماه در تاریخ انقلاب اسلامی ایران یادآور یکی از تلخ‌ترین و در عین حال افتخارآمیزترین رخدادهاست؛ روزی که عالم مجاهد و فقیه وارسته، آیت‌الله محمد صدوقی (ره)، پس از عمری تلاش خستگی‌ناپذیر در مسیر تبیین معارف دین، هدایت جامعه و پاسداری از آرمان‌های انقلاب اسلامی، در محراب عبادت و خدمت به مردم، به فیض عظیم شهادت نائل آمد و به عنوان چهارمین شهید محراب، در حافظه تاریخی ملت ایران جاودانه شد. آیت‌الله صدوقی از جمله روحانیونی بود که نقش او فراتر از یک جایگاه علمی و دینی صرف تعریف می‌شود. او در دوران مبارزات نهضت اسلامی، همواره در کنار مردم و در صف نخست مقابله با ظلم و استبداد قرار داشت و پس از پیروزی انقلاب اسلامی نیز با درایت، صلابت و روحیه‌ای سرشار از اخلاص، مسئولیت خطیر امامت جمعه یزد را بر عهده گرفت. حضور او در میان مردم، نه صرفاً به عنوان یک خطیب جمعه، بلکه به عنوان پدري دلسوز، راهنمایی آگاه و تکیه‌گاهی مطمئن برای جامعه شناخته می‌شد. ویژگی برجسته شخصیت آیت‌الله صدوقی، پیوند عمیق میان علم، عمل و مسئولیت اجتماعی بود. او با شناخت دقیق از شرایط زمانه، همواره بر ضرورت وحدت، هوشیاری در برابر توطئه‌های دشمنان و حفظ ارزش‌های اصیل اسلامی تأکید داشت.

ساده‌زیستی، مردم‌داری و صراحت در بیان حقیقت از او چهره‌ای ساخته بود که در دل‌ها نفوذ داشت و سخنش در میان اقشار مختلف جامعه اثرگذار بود. سرانجام، این عالم ربانی در یازدهم تیرماه سال ۱۳۶۱، پس از اقامه نماز جمعه و در حالی که در جایگاه هدایت و ارشاد مردم حضور داشت، به دست گروهک‌های تروریستی منافق به شهادت رسید. شهادت او نه تنها فقدان بزرگ برای جامعه روحانیت و مردم یزد بود، بلکه برگ دیگری از مظلومیت عالمان دین در مسیر حق را ورق زد. بی‌تردید، شهادت آیت‌الله صدوقی (ره) نمادی از استمرار مسیر حق‌طلبی و فداکاری در راه خداوند متعال است؛ مسیری که از صدر اسلام تا امروز با خون پاک انسان‌های مؤمن و مجاهد روشن مانده است.

یاد و نام او همچون دیگر شهدای محراب، الهام‌بخش نسل‌های آینده در پاسداری از ایمان، استقلال و عزت این سرزمین خواهد بود. در سالروز شهادت این عالم بزرگ، شایسته است با تأملی دوباره در سیره عملی و فکری ایشان، بر ضرورت حفظ وحدت، تقویت بصیرت دینی و استمرار خدمت صادقانه به مردم تأکید شود؛ چرا که راه آنان که در محراب عشق به شهادت رسیدند، همچنان چراغ راه جامعه اسلامی است..

« ۱۲ تیر ماه حمله ناو آمریکایی به هواپیمای مسافربری ایران سال ۶۷ و روز افشای حقوق بشر آمریکایی »

دوازدهم تیرماه در تقویم رسمی جمهوری اسلامی ایران، به عنوان «روز افشای حقوق بشر آمریکایی» نام‌گذاری شده است؛ روزی که یادآور یکی از تلخ‌ترین و در عین حال روشنگرترین رخدادهای تاریخ معاصر، یعنی حمله ناو آمریکایی به هواپیمای مسافربری ایران‌ایر در سال ۱۳۶۷ و شهادت ۲۹۰ انسان بی‌گناه است.

این مناسبت، فرصتی برای بازخوانی واقعیت‌هایی است که در پس شعارهای پرزرق‌وبرق حقوق بشری پنهان مانده‌اند.

در نگاه تحلیلی به تاریخ معاصر، ادعاهای مرتبط با حقوق بشر زمانی معنا و اعتبار واقعی می‌یابند که در عمل و رفتار سیاسی قدرت‌ها تجلی یابند. با این حال، در بسیاری از مقاطع تاریخی، رفتارهای دوگانه و گزینشی برخی قدرت‌های بزرگ، به‌ویژه ایالات متحده آمریکا، موجب شکل‌گیری پرسش‌های جدی در افکار عمومی جهان درباره ماهیت و کارکرد واقعی این مفاهیم شده است.

حادثه سرنگونی پرواز ۶۵۵ ایران‌ایر، تنها یک نمونه از مجموعه رخدادهایی است که در حافظه تاریخی ملت ایران به عنوان نمادی از تناقض میان شعار و عمل در حوزه حقوق بشر ثبت شده است.

در این واقعه، ده‌ها زن، مرد و کودک بی‌گناه که در مسیر یک سفر غیرنظامی قرار داشتند، در نتیجه اقدامی نظامی، به شهادت رسیدند؛ رخدادی که از منظر حقوق بین‌الملل، همواره مورد بحث و نقد جدی قرار گرفته است.

روز افشای حقوق بشر آمریکایی، در حقیقت نه صرفاً یادآور یک رویداد تاریخی، بلکه تلاشی برای تبیین واقعیت‌هایی است که در لایه‌های رسانه‌ای و سیاسی کمتر مورد توجه قرار می‌گیرند.

این روز، فرصتی برای تأمل در مفهوم عدالت، مسئولیت‌پذیری بین‌المللی و ضرورت پرهیز از استانداردهای دوگانه در برخورد با جان انسان‌هاست.

از منظر گفتمان انقلاب اسلامی، کرامت انسانی مفهومی جهان‌شمول و غیرقابل تفکیک است و نمی‌توان آن را در چارچوب منافع سیاسی محدود کرد. بر همین اساس، بزرگداشت این روز، یادآور این حقیقت است که دفاع از حقوق انسان‌ها باید فارغ از ملاحظات قدرت و سیاست، بر پایه اصول ثابت اخلاقی و انسانی استوار باشد.

بدین ترتیب، ۱۲ تیرماه نه تنها روزی برای یادآوری یک فاجعه انسانی، بلکه مجالی برای بازاندیشی در ادعاها و واقعیت‌های حوزه حقوق بشر و تأکید بر ضرورت شفافیت، عدالت و صداقت در نظام بین‌الملل است.